

8 ноември 1914 г.

В НАЧАЛО БЕ

В НАЧАЛО БЕ

*„В начало бе Словото, и Словото бе
у Бога, и Словото бе Бог.“*

Евангелие от Йоана 1: 1

Това е най-костеливият орех и най-философският въпрос в християнството. Хиляди спорове са ставали върху този стих и, разбира се, различните философи, проповедници и верующи го тълкуват всеки по своему. И в православната църква е имало спорове върху Словото, даже са се били заради него, но въпросът с бой не се разрешава. Какво трябва да разбираме в обикновения смисъл под думите „В начало бе Словото“, кое е това начало? Когато искат да разискват известен философски въпрос, съвременните философи правят известни допускания – вземат нещо като принцип и върху него обясняват определено нещо. Например, един негърски проповедник обяснявал създаването на човека по следния начин: „Бог цял ден се мъчил, направил човека от кал, турил го на плета и го сушил още три дни“. Обаче, някои от слушателите го попитали: „Ами този плет на какво се крепи?“ – „Това не е ваша работа“ – отговорил им проповедникът... И съвременните философи имат по един плет, върху който сушат Словото и човека, разрешават всички въпроси и казват: „Човек е направен от кал и е изсушен на плет“. И ако ги запитате за плета, те ще кажат: „Не е ваша работа да знаете това“. Но понеже този плет седи на пътя, по който

се движим, дойдем ли до него, спираме се и обикаляме наоколо. Така и един евангелистки проповедник говорел за пророк Йон и казал: „Китът цял час се мъчил и бая зор видял, докато глътне Йона“. По същия начин сега и ние седим по цели часове, за да разрешаваме въпроса, но той още не е разрешен.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Бог бе Словото.“ Тук основната мисъл е Словото. Какво трябва да подразбираме под думата *Слово*? – Онзи разумен Божествен акт, изявен чрез известни вибрации, които можем да възприемем. Значи, когато нещата станат видими, осезаеми, достъпни за човешкия ум – нещо, което е сформирано, понятно за нас, това наричаме Слово. Например, изказвате една дума – това е слово. Думата *любов* от колко елемента – от колко букви се състои? От шест. Ако можете да отделите тия елементи, ще разберете от какво е съставена Любовта по отношение на хората, т. е. не в първичния § смисъл, а в нейното проявление. Ако дойдем до самия смисъл на това какво нещо е Слово, какво нещо е Бог, онези, които искат да разрешат въпроса, ще се озоват в една противоположност. Никога не можеш да определиш това, което няма никаква форма в себе си. Бог е нещо без форма, следователно не можем да Го определим. Какво нещо е Бог, кажете! За да Го определите, трябва да Му турите известни граници, известна форма, да Го поставите от човешко гледище в известно положение и място. Онези, които пишат върху Бога и Словото, мислят, че са обяснили въпроса. Те го обясняват, но както негърския или евангелисткия проповедник – или на плета, или в устата на кита. Но това не е обяснение.

Казва се: „В начало“. Под тези думи разбирам онзи разумен акт, когато всички същества, които Бог е създал, са съзнали в себе си, че Той твори, и са започнали работа заедно с Него. Ще си послужи с една аналогия: допуснете, че майка ражда дете и казва: „Началото на моето дете започна“. Започнало е началото на нейното,

но не и началото на разумното дете. На какво прилича това начало? – Вряскане и плачене, от което никой не разбира какво детето иска да каже. Началото, за което се говори в Евангелието, е разумно. Когато детето стане на 21-годишна възраст и започне да разсъждава, тогава можем да твърдим, че това е начало на разумния живот, т. е. когато може да има правилна обмяна на мисли между майката и детето. Следователно, „в начало бе Словото“ значи онова Начало, когато сме започнали да разбираме Бога, т. е. когато сме престанали само да вряскаме пред Него. Дълги векове хората са плакали и са искали това и онова. И за да изясня думите си в научна форма, ще посоча, че това са всички стадии на Живота, през които това човешко дете е вървяло. Така това Начало е минало през милиони форми, като се започне от най-малките. И понеже детето постоянно е плачело, Господ е трябвало постоянно да му шије нови дрехи, т. е. да го превръща ту в птица, ту в млекопитаещо животно. Стигне ли се дотам, че това своенравно дете да разбере Началото, значи Словото е влязло в него. И затова евангелистът казва: „Началото се отбелязва в книгата на Небето като разумна форма на ред и порядък“. Всеки човек започва с безпорядък, всеки започва с кал, която я сушат горе на плета. Но когато слезете от плета и застанете на краката си, в Небето се пише за вас. „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог“ – и това начало вече е в главата на човека.

Ще обясня с една друга аналогия кога започва това Начало: представете си, че по течението на една река се връщате към извора §, достигате го, казвате, че началото на реката е еди-кой си извор, и спирате. Да, това е началото, никой философ не може да каже, че не е. Тук е видимото начало, но има и други начала, които не знаем. Може тази вода да е пренесена от океана, да е скитала из пространството във вид на пара и да е паднала като дъжд, може да се е придвижила през земните пластове и да е стигнала до извора и т. н. Следователно, ние

говорим, че тази река започва от еди-кой си извор, само в обикновен смисъл. „В начало бе Словото“ разбира онова разумно Начало на целокупното човечество, когато туй Слово се е проявило в онази форма, която ние виждаме, че съществува. Разбира се, сега вие сте далеч от това Начало, милиони години са изтекли и всичко се е размътило.

Сега ще ви дам друго сравнение. Ако четете Посланието към Галатяните, ще видите, че там се говори за плодовете на Любовта. Вземете един плод и допуснете, че от него съществува само една семка. Ако я посадите някога, това ще е началото на нейното развиване. И попитате ли дървото откога започва неговото начало, то ще ви отговори: „От еди-кое време – от посаждането на семката“. Следователно, когато ви попитат какви сте били в миналото, вие можете да кажете, че сте били една семка, която Господ е посадил на почва, за да поникнете, да се разклоните, да цъфнете и да завържете плод, който да узрее. Нашият разумен Живот е едно дърво. И това разумно Начало сега е поставено в нашата глава. А тялото показва колко милиони години човек е текъл от това Начало надолу под действието на силата на стремежа към Земята. Главата е емблема на първичното Начало, когато човек е бил посят.

Сега няма да се впускам и да ви обяснявам надлъж и нашир дълбоките причини за това, което за мнозина ще бъде много сложно. Да се спирам върху първоначалното състояние на света и силите, които са действали, да се спирам върху онази първоначална интелигентност, която е работила и т. н., това са отвлечени неща, за които и най-великите философи са мълчали. Когато запитали за това великия египетски учител Хермес, той само стиснал устни. Какво е искал да каже? Това значи, че човек трябва да напусне своето тяло и да отиде да изследва нещата на самото място. И когато кажат, че някой човек мълчи, аз тълкувам това мълчание тъй: „Излез, иди на мястото и изследвай“. Например, някой ме пита къде са изворите на Марица, аз му обяснявам, но той не може да разбере;

накрая му казвам да мълчи и ще разбере. Това е искал да каже и Хермес. Някой ще попита как е възможно това. Щом питате, вие не сте за това място. Вие още сте деца, които градят тукашните си къщички, занимават се с играчки и куклички. Трябва да изминат много милиони години, докато се повдигнете до равнина да мислите и разсъждавате върху този дълбок въпрос. Онези, които могат да ме разберат, ще си стиснат устните и ще им кажа: „Елате с мен да отидем там“. По този начин аз вече съм обяснил въпроса философски. Щом си стисна устните, това вече е практическо разрешение на въпроса, а не теоретическо. И когато хората ме питат какво е Началото, какво е било Словото в момента на далечното минало, аз ги зова: „Елате да идем там“. – „Не можем“. Тогава играйте си с вашите забавачки на Земята – къщи ли ще си строите, ще се жените ли, търговци ли ще ставате, войни ли ще правите... Само когато минете през целия този процес на развитие, когато израснете, поумнеете и кажете: „Долу куклите!“, тогава ще се намери Учител, който ще стисне устни и ще рече: „Елате с мен“.

Онези, които искат да следват Христовия път, трябва да имат определен възглед за Истината. Не мислете, че тя може да се добие много лесно, не мислете, че пътят, по който сега сте тръгнали, е лесен. Не, има трудности. Не казвам, че е крайно труден, но има големи спънки. Онзи, който се реши да тръгне из този път, трябва да е готов. И Природата винаги поставя пред нас големи спънки – гредички, които постоянно трябва да употребяваме, докато се приготвим за далечния път. И въпросът не е човек само да тръгне, но трябва и да стигне. А вие повървите ден, два, три, след което казвате, че тази работа няма да я бъде, и се връщате назад. И когато хората ви питат какви новини носите, казвате: „Остави, това е празна работа“. Само когато отидете на този вечен извор, където е започнал човешкият живот, където първоначално е било Словото, вие ще разберете тогавашната форма на човечеството, ще

разберете какви са били човешките синове. И туй, което ние наричаме *образ Божий*, за хората на Земята е една карикатура. Когато гледам хората, които седят и казват сега, че са направени по образ и подобие Божие, аз се смея през глава, защото пред мен стоят хора-карикатури, на които мислите, умът и сърцето са съвсем развалени. Картината, за която казват, че имала образ и подобие Божие, е развалена, не е такава, каквато е била. И когато Словото, чрез което всичко е станало, видяло, че това, което е направило по образ и подобие Божие, се е превърнало на карикатура, то пратило Христос да слезе от Невидимия във видимия свят и да каже на заблудените: „Стига сте лъгали, това, което имате сега, не е образ Божи, това е вашият образ“. Ще възразят: „Ама в Началото аз съм създаден от Бога, роден съм от Него“. Как си роден от Бога? Това Начало е било в себе си бистро и чисто, а във вас сега има известен примес.

И тъй, за да можем да разберем дълбокия смисъл на учението, което Христос е проповядвал, трябва да се очистим. А думата *очистване* в един друг смисъл означава *олекване*, което пък е процесна организиране, т. е. разумният процес в нашия строеж. Телесното произлиза от закона, според който в Природата има известно стълкновение между силите. У нас съществува известна сила, известен стремеж да се приближим към Бога, но едновременно съществува и едно друго начало, което ни притегля към Земята. Следователно, главата ни е свързана с Небето и ни тегли нагоре, а тялото ни тегли надолу към Земята. По този начин ние сме разпнати. И как може човек да мисли разпнат? След като умрем, трябва да дойде един Никодим, да извади гвоздеите, да ни снесе от кръста, да ни увие в плащаницата и след като олекнем, ние ще се повдигнем нагоре. Това е Възкресението. Възкресението е един акт, при който тръгваме да видим нещата на тяхното място, тръгваме да се върнем при Словото, при Бога.

Сега вие искате да ви разказвам за Бога. Какво да ви разказвам, когато още сте разпнати, още не сте олекнали.

Казвате: „Разкажете за Любовта“. Какво да ви разправам за нея, когато сте разпнати и изпитвате болки. Единственото нещо, което мога да кажа на един разпнат човек, е да търпи, да страда и да бъде герой в страданието. Мога да му дам само това утешение. Такава е свободата на хората – трябва да минат през процеса на страданията, пример за които е дал сам Христос.

И тъй, Христос е поставил в нашия мозък Началото за Словото. Словото е проявление на Бога в Духовния свят, Словото подразбира Ангелите. Значи, първоначално Ангелите се движат от Бога и Той е в тях. И когато евангелистът казва: „И Словото стана плът и всели се между нас“, той подразбира, че от Ангелите Словото следва надолу, приема друга форма и слиза в човека. Когато говорим за Словото, което в начало е било у Бога и е било Бог, подразбираме всички ония Същества, които имат еволюция, различна от тази на хората. Те са нещо велико, Синове на мисълта, на разума – това са те. Това не означава, че имат формата, която ние имаме, а означава, че са Разумни същества. И когато Христос се е въплътил на нашата Земя, Той е дошъл да проповядва това Слово в членоразделна реч. Нашата реч е превод на Словото. Аз и други път съм говорил за истинския превод на думите. Например, ако някой ни попита на какво е превод думата *река*, на какво са превод думите *извор*, *светлина*, *топлина*, ще кажем, че светлината е превод на Истината, а топлината е превод на Любовта, че между думите има известно съотношение, че както светлината осветява външните предмети, така и Истината осветява човешкия ум отвътре, че както топлината помага на растенията да израстват, така и Любовта, когато влезе в нас, задвижва ония чувства, които карат човека да прорастват и да се повдигне. И така, който иска да знае каква е била първоначалната форма на Словото, трябва да направи правилен превод.

Разбира се, на български думата *Слово* има едно значение, а на гръцки език, на който първо е написана тази

евангелска фраза, има малко по-друго значение. На гръцки тази дума започва с буквата *л* – Логос, а на български започва с буквата *с*. Тоя факт същевременно показва, че гръцкият и българският народи не се намират на едно и също място, на едно и също поле. Когато думата *Логос* е писана на гръцки език, елините са имали стремеж нагоре към Ангелите, а нашата буква *с* е символ на полумесец, което означава, че ние се намираме на обратната страна на Астралния свят, нямаме Светлина и затова я вземаме, отразена от Луната. Следователно, можем да кажем, че по Словото славяните са народ, който слиза надолу, че са достигнали до най-дълбокото място, докъдето може да се слезе, и че сега ще започнат своята нова еволюция. Тази е причината, поради която аз не мога да ви обясня и вие не можете да разберете Словото – понеже във вашите мозъци, във вашите умове още Луната грее, у вас образите, фигурите, всичко е смътно. Но когато дойде дневната светлина или когато Христос дойде в нова форма, всичко ще стане за вас светло и ясно.

И тъй, под думата *Слово* разбирам онова разумно Начало, което твори и създава у нас и мислите, и желанията, и действията. И сега ние трябва да се повърнем към туй Начало. Всички противоречия в индивидуалния живот и между народите ще изчезнат, само когато се повърнем към него. А начинът за повръщане е да олекнем. Ако една река, която слиза от извора надолу и отива към морето, ме попита какво трябва да направи, за да се повърне към своето начало, аз ще ѝ отговоря, че трябва да се изпари, да пооекне, да се повдигне във въздуха, за да я понесат ветровете пак към извора, към главата, от която е изтекла. И на вас казвам, че трябва да приложите същия закон. Този закон е самоотричането. Ето защо Христос казва: „Ако не се отречеш от себе си и не Ме последваш, няма да бъдеш спасен.“ Трябва да се отречем от материята, от къщите, децата, от нещата, с които сме свързани като с хиляди въжета. Казвате, че искате да отидете при Господа. Никога няма да отидете при

Него, ако не прережете въжетата, с които сте свързани. Проповедници и попове проповядват за Небето, но всички са свързани. Мълчете! Вие лъжете света. Вие се учите от Луната и виждате нещата с нейната светлина. Когато изгрее Слънцето във вашия ум, тогава ще имате друго понятие за света и Живота, ще видите колко погрешни са били вашите възгледи. И затова самоотричането означава олекване. Някои казват, че не искат да се самоотрекат. Добре, но те слизат по наклона и отиват към океаните. Други път няма – или възлизане нагоре, или търкаляне надолу. А за да се издигнем, за да олекнем, трябва Слънцето да огрее в нас. Луната не може да ни изпари, дори обратно – често е причина, която съгъстява пфрите. По същата тази аналогия за Слънцето и Луната, в първа глава от „Битие“ се казва, че Бог създаде тези две начала и че в тях се крие цялата истина – Луната е процес на слизване към Земята, а Слънцето е процес на възкачване към Бога. Залязването на Слънцето подразбира също слизване, а изгряването му подразбира процес на нова еволюция. И затова Луната на всеки двадесет и осем дни ви разказва историята на вашето падане. Ако се запитате защо сте паднали, защо не можете да мислите, защо нямате воля, Луната ще ви каже. Всичките нейни фази ще ви разкажат причината на вашето падане. И тогава някой ще попита как може да се повдигне и да отиде към Бога. – Ставайте сутрин, когато Слънцето изгрява, наблюдавайте Бога и ще намерите пътя. Някои смятат, че всякога трябва да мислят за Бога. Не, у вас може да има една мисъл, но може да § трябват известни условия, за да започне да действа. Зародишите на вашето спасение са поставени, но само когато започнат да действат, вие ще се повдигнете.

Казват, че Христос дойде да спаси света. В какво отношение да го спаси? Когато дойде Христос, всички зародиши, които милиони години седяха, тъй да се каже, в потенциално, в замръзнало състояние, се размразиха изпод тази ледена кора, излязоха от тази ледена епоха. Сега няма да се впускам да ви обяснявам, че Земята някога

е минала през ледена епоха. И в духовния живот често се случва да има такава. Ако Луната грее във вашия ум, ще кажа, че сте в ледената епоха – вашите големи допотопни животни са изчезнали, растителността е спряла, имате само един минимален живот – толкова, колкото Луната ви дава. И ако ме попитате какво трябва да правите, ще ви отговоря, че трябва Слънцето да ви огрее, трябва Христос да изгрее във вашата душа, да се яви на вашия хоризонт и със Своите лъчи на Истината да въздейства върху вас.

Сега, може да ми кажете, че Христос ще дойде. Да, непременно ще дойде. Но когато дойде, вие къде ще бъдете – на екватора или на северния полюс, в умерения пояс или на южния полюс? Трябва да вземете в съображение вашата позиция и да прецените как лъчите на Христос ще паднат във вашата душа – дали отвесно или наклонено. Всички трябва да дойдем на мястото, където Бог трябва да ни срещне, т. е. на Божествената земя. Ако сте ясновидци, ще видите, че има и друга земя. Ако бих започнал да ви обяснявам схващането на окултистите за Земята, за движението на сферите, ще кажете, че е по-добре да не знаете всичко това нещо, защото ще изпаднете в голямо противоречие. Ще ви кажа защо. Когато откриха радия, учените се изплашиха и започнаха да твърдят, че всички досегашни теории и възгледи ще пропаднат, че трябва основно да се преустроят, поради което е по-добре науката да не се занимава с този елемент. Та казвам: когато Христовият радий дойде, трябва да преустроите вашите възгледи и живот издъно и коренно.

И тъй, в цитирания стих Йоан се обръща към ония, които разбират. Това е най-дълбокият въпрос в Евангелието. Ония, за които то е писано, са разбирали. Един ден и вие ще започнете да разбирате. Ако кажете, че е смутен вашият ум, аз ви давам утешението: „Луната още ви грее“. Когато ви огрее Слънцето, този въпрос ще бъде ясен за вас. Стига да бъдете искрени и да стоите на мястото, на което Бог е поискал да ви постави. Според тия закони, условията за вашето растене непременно ще дойдат, само

че трябва да се почака. Но онези, за които Бог е изгрял, трябва да се самоотрекат, да олекнат, да не се търкалят надолу или, казано във философски смисъл, мислите ви трябва да имат съдържание. Също така мислите ви трябва да имат и цел, към която да се стремите. Християнин, който иска да изпълни своята длъжност, трябва да знае всичко защо е станало. Например, децата се раждат. Защо? Казвате, че Господ така е наредил. Знаете ли, че Господ е наредил така? И пияниците могат да кажат: „Господ даде винцето, за да прием“. Дали Той го е създал или ние сме го направили? Господ е създал гроздето, но виното е наше изобретение. По същия начин вие вземате брашно и замесвате пита, но Бог ли е определил да я правите? Не, това е ваше изобретение. Поставяте два камъка, които да мелят зърното, но Бог ли е определил да се смилат житото на брашно? Не, такава е вашата воля, защото не можете да смелите в стомаха си житните зрънца. Та когато съвременните хора казват, че това е истина, онова е истина, трябва да ги попитате: „Това Божествена истина ли е или ваша?“ – „Ама аз проповядвам Христа“. Ти проповядваш твоя Христос. – „Ама аз проповядвам Бога“. Ти проповядваш твоя Бог, не ме лъжи! Казвам: нито се лъжа, нито аз лъжа. Всеки човек проповядва своя Христос, своя Бог. Когато една мома, се влюби в някой момък, за нея той е ангел, тя умира за него, а щом се оженят, започва да твърди, че бил дявол и вече умира от него. Кой тогава е прав? И ние в Живота казваме, че ще умрем за своя Христос, а когато се оженим за Господа и видим, че не е такъв, какъвто сме очаквали, не Го искаме и твърдим, че е лъжлив. Следователно, когато говорим, че „в начало бе Словото“, кое слово разбираме – словото според нашето схващане или първоначалното Слово, което е основа на всички хора? Онова Начало, върху което всинца се крепим, свързани в един организъм и черпещи един и същи сок, или някакво друго паразитно начало?

Всеки от вас най-първо трябва да разреши въпроса и да знае в кое начало е. Ще кажете: „Ама аз знам“. Постоянно все това слушам – мъжът казва „аз“, жената

казва „аз“, всички казват „аз“, „като мен други няма“, „аз съм голям“... А го гледам, че е само пет сантиметрово клонче от дървото, а някой дори е само един лист. Скоро ще дойде есен, ти ще окапеш, ще отидеш при корена на това дърво и тогава ще разбереш, че има друго начало – едното е горе, а другото е долу. И тъй, всеки един от вас трябва да знае къде е това Начало – в корена ли, в дънера ли, в големите или в малките клони ли, в листата ли, в зеления или в узрелия плод ли или в семката на последния. Ако речете, че е в семката на узрелия плод, казвам: „Ти си вече човек, който трябва да тръгне и да отиде да провери първичното Начало, за което Йоан говори. Ако кажете, че сте в листата, тогава много милиони години ще чакате. – „Ама аз съм в зеления плод“. Пак ще чакаш, докато узрееш добре. – „Ама аз вече завързах“. Добре, но може да дойде буря, да не можеш да издържиш и хоп от дървото – долу на земята. А семката няма още живот в себе си и по този закон ти трябва да изгниеш, да минеш пак през корените, през дънера, да израстеш наново нагоре и да започнеш нов живот. Ако имахме време, аз бих се спрял на въпроса за падането на плода. Мнозина ме подканят: „Поговори ни къде сме били едно време“. Зная къде и какви сте били, мога да ви говоря, но зная ли какво ще ми кажете? Ще рече някой: „Ако това е истина, голяма лъжа е“. А когато го разкажат на някого вън, той ще каже: „Това е голяма лъжа,“. Но лъжата е сянка на Истината. Можеш да лъжеш, докато имаш истина, т. е. за да излъжеш някого, трябва да го излъжеш за известна истина. Лъжата е спътница на Истината – където има Истина, има и лъжа и обратното.

Но да се повърна на въпроса. Как трябва да приложим този разумен принцип в нас? Ще каже някой, че това е сила, която действа. Какво разбирате под израза „сила, която действа“? В умовете на съвременните учени това е толкова неопределено. Казват, че тя е, сила, която гради, но как гради? Ще кажат, че се привличат и се събират, но по какъв начин? Двама души се хващат за ръце и се привличат; магнитът привлича металните

стърготини. Добре, но трябва да има известни съотношения в привличането. Именно тази вътрешна сила трябва да привлича нашите мисли и чувства към разумното Начало. И за да познаем дали се привличаме от това разумно Начало, дали сме освободени от Земята, трябва да усетим кога ще престанат у нас противоречията. Това е признак, че вървим правилно към Началото. Докогато има борба, ние сме между двата принципа и приличаме на пътника, който е изгубил ориентация за четирите посоки на земята и наместо да тръгне на изток, отива на запад, а може да се ориентира само когато изгрее Слънцето. Ще кажат: „Крайт му е дошъл“. На какво е дошъл краят? Когато свърши гимназия, ученикът умира ли? Не, това е край на ученето му в училището и начало на неговото влизане в света. А знаете ли думата *край* първоначално какво означаваше? – Мъжествен, умен и сръчен човек, който знае да работи, който може да носи всичко. И сега, когато хората кажат „крайт му е дошъл“, това значи, че работата е свършена. Когато дойде краят на платното, което тъчете, ще го снемете от стана и ще започнете да кроите, т. е. краят на тъкането ще бъде начало на вашето обличане. И след като се облечете и хората ви похвалят за хубавата дреха, не се гордейте, защото не сте го изработили вие. Не се гордейте, а благодарете на шивача, който е успял да скрои дрехата и да я ушие. Има някои, които щом ги похвалят по този начин, мислят, че се отнася за тях. Не, похвалата е за шивача, а те са само негова реклама. Щом дрехата ви е зле ушита, изопачена, веднага ще кажете, че не искате вече да ходите при този шивач. Например, обръщат се към някого с думите: „Вие имате благородни мисли“ и той започва да си въобразява, че е голямо нещо и се възгордява. Чакай, това не са твои мисли. Благодарни на оня, който ти ги е дал и не те е излъгал.

Ако в ума ви има буря, в състояние ли сте да знаете как се движите? Не сте в състояние. Сега и във вашия ум царуват смътни идеи. Казвате, че Христос е принцип. Принцип означава начало, глава, извор. Когато отидете до този извор, вие вече можете да вкусите чиста вода. И ако почерпим от Христовия извор, ако пием от тази вода

на Живота, нашите мисли и желания непременно ще се прояснят. Тогава ще последва и друг резултат: градежът на нашето тяло ще тръгне по правилен път, страданията и болките ще изчезнат, ще имаме правилни схващания, ще можем да говорим на хората полезни неща и да утоляваме жаждата на жадните. Христос каза на онези жени: „Водата, която ще дам, ще бъде извор, който блика вътре в душата“. И вие всяка сутрин идвате тук да пиете от тази чешмичка. Хубаво, но аз, който обичам да говоря Истината, който не обичам нито да лъжа, нито да се лъжа, искам да си прокарате по една тръба от този изобилен извор, от който аз черпя, да я прокарате до вашия двор и щом дойде време, да отворите крана и да пиете. Говоря на тези от вас, които искат да бъдат ученици Христови, да имат прокарана от тази вода поне тръбичка, дълга един сантиметър. И когато светът изпадне в обсадно положение и хората жадуват, вашата тръба ще ви пои и няма да страдате от жажда. Изворът ще бъде във вашата душа – това е Началото, това е и краят. А знаете ли какво нещо е край? Когато от извора прокарате в къщата си чешмичка – това е краят на нещата.

И така, трябва да гледаме на мислите и желанията, които имаме, като на дадени нам. От нас само се иска да ги използваме. Всяка мисъл идва и заминава, не можете да я задържите. Да не мислите, че можете да задържите и желанията. Не, както храната минава през нас, по същия закон минават и заминават и духовните мисли. Те са форми, които носят известни сокове на Живота. Използвайте соковете, които са скрити в тях, а прашеца пръснете в пространството, което ще се изпълни отново. Ако ги задържите дълго време в бутилка, соковете ще се развалят и Господ ще ви държи отговорни за това. Някои искат да станат богати с мисли, но лесно могат да бръкнат и да ги ограбят. Подобно на парите, мислите не признават господар, а познават този, който ги има. Някой човек може да бръкне в главата ви и да грабне мислите ви, може да бръкне в сърцето ви и да грабне желанията ви. Например,

една мома изгубва сърцето си и започва да линее или някому грабват мислите и той полудява. Защо? Защото не разбират основния закон, че всяка мисъл и желание са изпратени от Невидимия свят, за да ги използваме, след което да ги пуснем да вървят в света. Когато има движение, когато има размяна на мислите и желанията, тогава има и забогатяване. В замяна на мислите и желанията, които препращаме, ще получим съответните сокове на Живота. И затуй Христос казва: „Аз съм животът“. Същественото за нас е Животът. И тъй, трябва да впрегнем на работа всички наши мисли и желания, за да придобием Живота. И когато го придобием, ще бъдем свободни граждани и ще се упътим към това Начало – към вечния извор, отдето трябва да уталожим своята жажда.

Когато някой умре, казват: „Отиде на онзи свят“. Ако семката е узряла, ще отиде на онзи свят, но ако не е узряла, ще капне край дънера, близо до корена и няма да отиде. Някой казва, че е узрял. Ако наистина си узрял, Господ ще дойде, ще вземе плода и ще го отнесе на добро място. Следователно, всеки трябва да се запита неговата семка узряла ли е. Сега вие ще кажете: „Аз вярвам в Христа“. Добре. – „Той ще ме спаси“. И това е добре, но дълго време ще падате при дънера на дървото, докато семката узрее във вас. Само когато узрее, тогава ще имате духовна Свобода. Единственото богатство, което човек ще отнесе от Земята на Небето, е този малък зародиш. А когато отиде на Небето, човек ще започне пак да го посява за нов живот, защото там е същото училище, там също се работи. И когато там ви проповядват висша наука, как ще я разберете, ако нямате способности, ако на Земята не сте се научили да направлявате вашите мисли и желания? Ако искате да разберете Христовото учение и да имате положението на разбойника, разпнат отдясно, комуто Христос рекъл „Днес ще бъдеш с мен в рая“, вие трябва да работите. Ще кажат някои, че и те са разпнати. Да, но от коя страна? Ако сте отляво, съжалявам ви, с вашите страдания няма да влезете в Небето. Ако сте разпнати

отдясно, радвам се, защото вашето изобавление е дошло. Всички, които са разпнати отдясно – учители, свещеници, философи, царе, ще бъдат спасени, но ако сте разпнати отляво, отново ще се повърнете на работа в този свят. Такъв е Божественият закон.

Началото, това е дясната страна, това е Христос. А това значи да разсъждаваш съгласно Божествения закон, да го прилагаш в Живота и да нямаш два ума за нещата. Някои от тези, които ме слушат, си казват: „Кое да слушам, дали онова, което църквата казва, или това, което този човек проповядва?“ В такъв случай ти, приятелю, имаш две глави. Ако църквата и аз проповядваме и учим за Божествената Истина, не може да има никакво противоречие и резултатите всякога ще бъдат еднакви. С други думи, ако постъпваме съгласно Божествения закон, ябълката, посадена от някой свещеник, ще израсте по същия начин, както и ябълката, посадена от мен. Трябва само да се гледат резултатите от нашите действия. Защо се съмнявате – имате свещ, с която можете да видите дали говорим Истината. Среща ме някой и ме пита черен ли съм или съм бял. Нали имаш свещ, виж! – „Ама не виждам“. Тогава ти си в тъмното. Аз те познавам и виждам какъв си. Например, ти си евангелист, казваш, че като твоята вяра друга няма, а как тогава не можеш да познаеш Истината? Приятелю, ти си човек, който и себе си, и другите лъже. Истината има само един образ и той е хармония, самоотричане, Добродетел, Мъдрост, Правда. Когато добиете този образ, ще имате сигурен Мир, Спокойствие и Сила. Тогава светът може да се вълнува, морето може да е бурно, но вие ще бъдете тихи, спокойни и свободни като птиците, които летят с крилата си. Щом дясното или лявото ви крило е осакатено, ще се сринете с главата надолу върху Земята. И Земята казва: „Който има само едно крило, при мен ще остане“. Грешниците са птици с по едно крило. Дяволите казват: „Нас ни трябват хора с по едно крило“, а Христос казва: „Мен ми трябват хора с по две крила“. Ние имаме две ръце – дясна и лява – и ако владеехме законите за разреждане на материята, щяхме

да можем с тях да хвъркнем, да се повдигнем, щяхме да бъдем свободни да напуснем тялото си, когато пожелаем. Сега се страхувате от смъртта и казвате: „Дяволите са лоши духове, ще ни попречат“. Какво могат да ви направят, когато и те са ограничени от същия закон? Ако владеем двете крила и ако Христос е в нас, няма от какво да се боим. Страхът в нас показва, че не сме с Бога. И казва Писанието: „Съвършената любов изпъжда всеки страх“. Страхуваш ли се, Любовта не е в теб.

Сега, вие се питате как ще ни спаси Христос. Чудни хора сте! Щом посеете житното зърно, спасението ви е дошло и гладни години няма да има. Вие искате да бъдете Ангели. Как ще бъдете, когато не сте посети и не сте изникнали? Ангелите хвърчат като птиците, а вие сте растения; тогава как ще се преобразите толкова бързо? Знаете ли колко форми трябва да преминете! Под думата *форми* разбирам силите, които трябва да владееете. За да можете да измените една форма, трябва да знаете законите на силите, които действат в нея, понеже те ви ограничават. Вие сте ограничени – например, трябва да ядете три пъти на ден и ако не ядете, губите разположение; ако не пиете, също губите разположение. Някой казва: „Аз съм силен“. Ти си силен само три дена. – „Аз съм родолюбец“. Ако три дена те държа гладен, ще почнеш иначе да мислиш и да молиш за хляб. Трябва да придобием Жив хляб, не трябва да го вземаме само от Земята. За нас Земята е лихвар. Всички лихвари и всички лоши духове са турени на такива длъжности и казват: „Ще ти дадем хлябец, ама ще ни платиш еди-колко си!“ Но вие трябва да станете умни. Когато се намерят десет умни хора, ще вържат дявола и ще кажат: „Това жито ни е пратено от нашият Баща горе“. Следователно, за да доловите добре това, което ви пращат отгоре, трябва да имате чист ум и чисто сърце.

„В начало бе Словото и Бог бе Словото.“ Нека се попитаме дали това Начало е у нас, дали ние сме в Бога и дали Бог е в нас. Не казвам, че не сте в Бога. Дори

твърдя с положителност, че вие съществувате, живеете и се движете в Бога, но Бог не е у всинца ви. Защото човек може да бъде изсъхнал корен и може соковете на дървото да функционират, но в него да не проникват. Ако сте сух корен, Христос какво ще ви ползва? Трябва не само да сме в Бога, но и Бог трябва да бъде вътре в нашия ум и в нашето сърце.

Сега, какво разбрахте от днешната беседа? Запомнете следното нещо, което от чисто практическо гледище е важно за вас: трябва да си прокарате по една малка тръбичка от този извор вътре във вашия двор и отсега нататък да не безпокоите нито мен, нито свещениците. Казвате, че нашите свещеници не проповядват. Те не са ви хамали. Направете си чешма и пийте. Казвате, че свещениците били лоши, защото не давали вода. Прокарайте си от извора чешма вкъщи и нека да престане този „Източен въпрос“*. Когато прокарате от този извор чешма, всички спорове ще изчезнат. Английският учен Дравмонд е казал, че три са елементите, с които постоянно се храним: двата са въздухът и водата, които Господ даром ни е дал, а третият елемент е храната, за която постоянно работим. Ако за придобиването само на един от тези елементи ние сме станали роби, какво щеше да бъде състоянието ни, ако по същия труден начин добивахме и другите два елемента? Положението ни щеше да бъде три пъти по-тежко. Един ден, когато станем по-умни, Господ ще ни даде даром и третия елемент и тогава ще бъдем свободни граждани. Сега сме в третия стадий на нашето развитие.

Христос разрешава въпроса и казва: „Аз съм живият хляб“. Когато Той влезе в нас като жив хляб, ще се освободим всички – и мъже, и жени, и деца, и свещеници,

* Източен въпрос – проблем на международната политика, водещ началото си от превземането на Константинопол от турците през 1453 г., завършил частично с победата на християнските държави над Турция през Балканската война, 1913 г., и окончателно – с примирието в края на Първата световна война, сключено между Съглашението и Турция в гр. Мудрос на 30 октомври 1918 г. (бел. ред.)

и учители – и тогава ще започнем да се занимаваме с по-важни работи, както Бог е отредил. А сега само бистрим политиката – кой има повече, кой по-малко. Сега всичко, включително и войните, почива върху хляба и когато някой има необходимия му хляб, иска да вземе и хляба на другите, за да има повече. Христос казва: „Аз съм жив хляб, Аз ще разреша въпроса, Аз ще бъда едно Начало“. Начало на какво? – На свобода, на разумен живот, на разумен подвиг, на преобразуване на света. Това е Началото. Следователно, когато искате да работите с Исуса Христа, съединете се с това Начало. И когато се съедините, ще имате всички блага, Силата Христова ще бъде и ваша сила и всички хора на този свят, които са от дясната страна на Христа, ще бъдат ваши приятели. Тогава всички ще се сдружите, ще тръгнете със свещ да търсите вашите братя и Господ ще ви даде съвет какво трябва да правите с вашите братя отляво. Ще дойдете отново на Земята да им помагате, докато всинца – и ония отдясно, и ония отляво – се върнем на Небето, за да бъдем едно с Христа. Това е Началото, това е Словото, това е Бог, за който тази сутрин ви проповядвам. И това живо Слово, което гради, въздига и преобразува света, е вътре във вас – то е живият Христос.

*Беседа от Учителя,
държана на 8 ноември (26 октомври ст. ст. *) 1914 г., София*

* Стар стил (ст. ст.) – летоброене по Юлианския календар, използвано в България до 31 март 1916 г. (бел. ред.)